

JAARGANG 21

OKTOBER 2024

NR. 10 - 229

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW



DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Christen zijn in de praktijk

4 DE WARE DIENSTKNECHT

Mattheüs 11 - Deel 3

5 IK HEB U BIJ UW NAAM GEROEPEN

Vier bijzondere roepingen in het Oude Testament - (Slot)

6 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

7 HIJ BRENGT DE STORM TOT STILTE

*Jona 1; Psalm 107:25-31;
Mattheüs 8:23-27; 14:22-33*

11 WOORDSTUDIE

*Wat betekent:
'het evangelie van God priesterlijk bedienen'?*

12 HET BOEK PREDIKER

Deel 14 - Een en Al Vluchtigheid

14 WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

Lessen uit Markus 9 en 10 - Deel 3

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

CHRISTEN ZIJN IN DE PRAKTIJK

Gerard Kramer



De artikelen in dit nummer gaan bijna allemaal over de praktijk van het leven als christen in deze wereld. Hier volgt een voorproefje:

- C.H. Mackintosh stelt in zijn artikel 'De ware dienstknecht' iets belangrijks vast, waarover nog vaak verwarring bestaat:

We moeten onze positie niet afmeten aan onze praktische toestand, maar we moeten onze praktijk altijd beoordelen aan de hand van onze positie. Velen vergissen zich hierin en hun vergissing leidt tot rampzalige resultaten. De positie van de gelovige is gevestigd, volmaakt, eeuwig, goddelijk. Zijn praktische toestand is onvolmaakt en wisselend. Hij heeft deel aan de goddelijke natuur die niet kan zondigen; maar hij draagt ook zijn oude natuur met zich mee die niets anders kan dan zondigen.

- Hugo Bouter maakt aan het eind van zijn artikel 'Ik heb u bij uw naam geroepen. Vier bijzondere roepingen in het Oude Testament' een ernstige, maar tegelijk bemoedigende opmerking:

Wat doen wij met de roepstem van de Heere, of we nu jong zijn of oud, of van middelbare leeftijd? Wat een geweldige voorbeelden hebben we in Gods Woord, voorbeelden van gehoorzaamheid aan de Heere, voorbeelden waaraan we ons mogen spiegelen, voorbeelden die ons heel veel te zeggen hebben. Laat ons antwoord ook mogen zijn: Zie, hier ben ik. Spreek Heere, want Uw knecht hoort.

- Jan van der Snoek schrijft aan het eind van zijn artikel 'Hij brengt de storm tot stilte' het volgende:

Maar het ogenblik komt dat we Hem voor eeuwig zullen zien en Hem hulde zullen brengen. Dan hoeft Hij het niet meer tegen ons te zeggen: Ik ben het. Want dan zeggen we:

Daar is mijn Heer, mijn Heiland. En we zullen voor eeuwig bij Hem zijn. Laten we door de stormen van het leven heen naar Hem uitzien.

Voor onze broeder is dit inmiddels werkelijkheid geworden: hij is onlangs door Zijn Heer Thuisgehaald.

- In de WoordStudie ga ik op een opmerkelijk tekst-element inzoomen, namelijk:

'het evangelie van God priesterlijk bedienen'. Wat bedoelt Paulus daarmee? Wat is 'priesterlijk bedienen' in het algemeen, en van het evangelie in het bijzonder?

- Een ernstige opmerking maakt Ger de Koning in zijn artikel over het boek Prediker:

Willen we ernst maken met Gods plan in ons leven, dan moeten we omgang met wijze mensen zoeken die ons willen helpen ons leven op de meest waardevolle manier te leven. Zij kunnen niet al ons verdriet wegnemen en ook niet al onze vragen en problemen oplossen, maar ze kunnen ons wel aanwijzingen geven hoe we ermee om moeten gaan. Luisteren naar het lied van de dwazen gebeurt om het verdriet en de dood te overschreeuwen. De dwaas spreekt niet over zulke droefgeestige dingen, en als hij er al over spreekt, is dat om er de spot mee te drijven. De komedianten kunnen wel een ogenblik verstrooiing en lachen bieden om het verdriet even te vergeten, maar hun gepraat slaat nergens op en geeft geen enkele steun voor het leven.

- Peter Cuijpers legt uit wat we als gelovigen vooral niet moeten doen in aanwezigheid van pasbekeerden of kleine kinderen:

Er zijn tal van voorbeelden te noemen die een aanleiding zijn geweest, waardoor kinderen zijn gevallen. Beter uitgedrukt: Waardoor ze van het geloof zijn afgevallen. Eén voorbeeld hebben we hierboven al benoemd: in het bijzijn van de kinderen vooral blijven ruziën, mopperen en negatief praten over broeders/zusters en zaken die zich in de kerk afspelen.

Veel zegen gewenst bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks! Namens de redactie, Gerard Kramer



We kunnen de liefde niet scheiden van de gehoorzaamheid aan het Woord van God. Gehoorzaamheid is de openbaring van de echte liefde voor God en voor Zijn kinderen (Joh. 14:21-23).

Samuel Prod'hom

DE WARE DIENSTKNECHT

MATTHEÛS 11 - DEEL 3

C. H. Mackintosh

Het gevaar van antinomianisme

Maar sommigen zullen de neiging voelen om te vragen: 'Schuilt er geen gevaar in een dergelijk principe? Zou het ons niet kunnen voeren naar het gevaarlijke terrein van het antinomianisme?'¹ Wees hiervan zeker: u bent nooit verder verwijderd van dat terecht gevreesde gebied wanneer u zich koestert in de heldere stralen van Gods eeuwige gunst en zich verheugt in de stabiliteit van Zijn onvoorwaardelijke en eeuwige verlossing. Er was nooit een grotere vergissing dan zich voor te stellen dat Gods vrije genade en complete verlossing ooit onheilige gevolgen konden hebben. De opvattingen van de mens over deze dingen kunnen zo'n effect hebben, maar overal waar de genade echt wordt gekend en de verlossing wordt genoten, zal men zeker ook de vrucht van de gerechtigheid vinden die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God.

Maar we weten dat het een oude gewoonte is van een onwetend wetticisme om antinomiaanse tendensen toe te schrijven aan de leer van vrije genade. 'Zouden wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?' (Rom. 6:1) is geen modern bezwaar tegen de doctrine van de genade. Toch blijft die leer onaangetaast in al zijn zuiverheid en kracht, en vindt die zijn goddelijk centrum in de Persoon van Christus Zelf. Hij is, nadat Hij aan het kruis is gestorven om onze zonden weg te doen, ons leven en onze gerechtigheid geworden. Hij is onze heiliging en verlossing, ons alles in allen. Hij heeft ons niet alleen verlost van de toekomstige gevolgen van de zonde, maar ook van de huidige macht ervan.

Dit is wat God heeft gedaan, en het is de basis van het grote principe waar we bij hebben stilgestaan en dat we op verschillende manieren zien geïllustreerd in Gods handelen met Israël in de vlakten van Moab, en in Christus' handelen met de Doper in de kerker van Herodes. De HEERE dwong Bileam om tegenover Balak uit te roepen: 'Hoe goed zijn uw tenten, Jakob! uw woningen, Israël!' En dat precies op het moment dat die tenten en woningen ruimschoots stof leverden voor kritiek. Zo sprak ook Jezus tegenover de menigte over de grootheid van Johannes de Doper, precies op het moment dat de boodschappers op de terugweg

1) Theologisch gezien is antinomianisme het geloof dat er voor christenen geen morele wetten zijn waarvan God verwacht dat zij zich eraan houden. Antinomianisme gebruikt een Bijbelse leer om tot een niet-Bijbelse conclusie te komen. De Bijbelse leer is dat christenen zich niet aan de wet van het Oude Testament hoeven te houden om gered te worden. Toen Christus stierf op het kruis, vervulde Hij de wet van het Oude Testament (Rom. 10:4; Gal. 3:23-25; Ef. 2:15). De niet-Bijbelse conclusie is dat er geen morele wetten zijn waarvan God verwacht dat christenen daaraan gehoorzamen.

waren naar hun meester met een onderzoekende vraag voor zijn hart.

Nu willen we dat de lezer een duidelijk beeld krijgt van dit principe en het voortdurend in gedachten houdt. Als we ons niet vergissen, zal het hem enorm helpen, niet alleen in het begrijpen van Gods Woord, maar ook in het interpreteren van Zijn wegen. God oordeelt Zijn volk. Hij zal en kan niet voorbijgaan aan enig falen in hun wegen. Het prachtige getuigenis van Bileam op de hoogten van Moab werd gevolgd door de scherpe speer van Pinehas in de vlakten van Moab. 'Onze God is een verterend vuur'. Dit is wat onze God nu is. Hij kan het kwaad niet verdragen. Hij spreekt over ons, Hij denkt aan ons en handelt jegens ons overeenkomstig de volmaaktheid van Zijn eigen werk; maar Hij zal onze wegen oordelen. Laat de vijand naar voren komen om te vervloeken, en wat ziet hij? Geen enkele vlek, alles is perfect, aangenaam en goed. Hoe kan het ook anders? Hoe zou het oog van God de zonden kunnen zien die voor altijd zijn uitgewist door het bloed van het Lam? Dat is totaal onmogelijk.

Wat dan? Maakt dit de zonde licht? Verre van dat. Zet het de deur open voor een losbandige wandel? Nee, het legt de enige ware basis voor persoonlijke heiliging. De Heere zal Zijn volk oordelen. Hij zal letten op de wegen van Zijn kinderen. Hij zal voor Zijn heiligheid waken; en dat niet alleen, maar Hij zal Zijn volk deelgenoot maken van die heiligheid en hiertoe ook de roede van de tucht gebruiken. Het was juist vanwege het feit dat Israëls tenten goed waren in de ogen van de HEERE, dat Hij Pinehas naar die tenten stuurde met de speer van het rechtvaardige oordeel in zijn hand.

En zo staat het ook nu vast, omdat Zijn volk kostbaar voor Hem is en aangenaam in Zijn ogen, dat Hij niets in hen of in hun wegen zal verdragen dat in strijd is met Zijn heiligheid. 'Want het is nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God' (1 Petr. 4:17). God oordeelt nu niet over de wereld, maar over Zijn eigen volk. Hij zal de wereld straks oordelen. Maar laten we niet vergeten dat Hij als een 'heilige Vader' de Zijnen oordeelt; het is als een rechtvaardig God dat Hij de wereld zal oordelen. Het doel van het eerste is praktische heiligheid; het resultaat van het tweede zal eeuwige verdoemenis zijn. Wat ernstig!

Positie en praktijk

Maar er is nog een ander punt dat hiermee samenhangt en dat we onder de aandacht van de lezer willen brengen. Het is een punt van groot praktisch belang, namelijk dit: we moeten onze positie niet afmeten aan onze praktische toestand, maar we moeten onze praktijk altijd beoordelen aan de hand van onze positie. Velen vergissen zich hierin en hun vergissing leidt tot rampzalige resultaten. De positie van de gelovige is gevestigd, volmaakt, eeuwig, goddelijk. Zijn praktische toestand is onvolmaakt en wisselend. Hij heeft deel aan de goddelijke natuur die niet kan zondigen; maar hij draagt ook zijn oude natuur met zich mee die niets anders kan dan zondigen.

Nu staat hij in het nieuwe leven, niet in het oude. God ziet hem alleen in het nieuwe. Hij is niet in het vlees, maar in de Geest. Hij is niet onder de wet, maar onder de genade. Hij is in Christus. God ziet hem als zodanig. Dit is zijn volmaakte en onveranderlijke staat. De zonden zijn weg; zijn persoon is aanvaard. Zijn praktische toestand kan zijn status nooit

aantasten. Het kan wel ernstige gevolgen hebben voor zijn gemeenschap, aanbedding, getuigenis, bruikbaarheid, geestelijk genot, geestelijke rust, en de heerlijkheid van Christus in verband met zijn praktische loopbaan. Dit zijn ernstige gevolgen voor elk gevoelig geweten en elke oplettende geest; maar de status van de ware gelovige blijft altijd intact en onveranderlijk. Het zwakste lid van de familie van God heeft die plaats van veiligheid en volmaaktheid in Christus. Dit te ontkennen betekent het loslaten van de ware basis van zelfbeoordeling en praktische heiligheid.

Als de christen dus zijn positie afmeet aan de hand van zijn praktische toestand, dan moet hij in nood verkeren, en dit moet evenredig zijn aan zijn eerlijkheid en inzicht. Er kunnen gevallen zijn waarin onwetendheid, zelfvoldaanheid of gebrek aan oprechtheid leiden tot een soort valse vrede; maar waar enige mate van licht, intelligentie en oprechtheid is, moet er geestelijke nood zijn als de status wordt afgemeten aan de praktische toestand.

Aan de andere kant mag nooit vergeten worden – en de oprechte christen zal dat ook nooit willen vergeten – dat de positie bepalend moet zijn voor de praktijk. Als die heilzame waarheid uit het oog wordt verloren, zullen we snel schipbreuk lijden met het geloof en een goed geweten. We moeten het oog van het geloof voortdurend gericht houden op de opgestane Christus en nooit tevreden zijn met iets dat niet volmaakt met Hem overeenstemt in geest, ziel en lichaam.

Johannes en Jezus

Een paar woorden zullen volstaan om de rest van de afwijzingen weer te geven waarmee onze gezegende

Heer te maken kreeg, zoals die in ons hoofdstuk staan opgetekend. Nadat Hij de kwestie van de Doper en zijn bediening had opgelost, wendde Hij zich tot de mensen van dat geslacht en zei: 'Met wie echter zal ik dit geslacht vergelijken? Het is gelijk aan kinderen die op de markten zitten en de anderen de woorden toeroepen: Wij hebben voor jullie op de fluit gespeeld en jullie hebben niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en jullie hebben niet geweeklaagd. Want Johannes is gekomen zonder te eten en te drinken, en zij zeggen: Een demon heeft hij. De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken, en zij zeggen: Zie, een mens die een gulzigaard en wijndrinker is, een vriend van tollenaars en zondaars. En de wijsheid is gerechtvaardigd door haar werken' (Matt. 11:16-19).

De vrolijke liederen en de klaagliederen werden allebei genegeerd door het ongeloof. Johannes kwam tot hen in de weg van de gerechtigheid, en men geloofde Hem niet. Christus kwam in volmaakte genade, maar men wilde Hem evenmin aannemen. De strenge en afstandelijke dienaar van de gerechtigheid kwam met de bijl van het oordeel in zijn hand, en de nederige Dienaar van de goddelijke genade kwam met woorden van genade en daden van goedheid. Maar zij werden door de mensen uit dat geslacht allebei verworpen. Maar de kinderen van de wijsheid zullen haar altijd blijven rechtvaardigen en zeggen: De Heere zij geprezen voor Zijn rijke genade! Wat een voorrecht om tot de bevoorrechte kinderen van de wijsheid te behoren! Om een oog te hebben om te zien, een oor om te horen, en een hart om de wegen en werken en woorden van de Wijsheid te begrijpen en te waarderen! Hoeveel zijn wij verschuldigd aan Gods genade!

IK HEB U BIJ UW NAAM GEROEPEN

VIER BIJZONDERE ROEPINGEN IN HET OUDE TESTAMENT - (SLOT)

Hugo Bouter

Mozes, Mozes

En als we naar de roeping van Mozes gaan in het boek Exodus, dan zien we hier ook een ouder iemand, die door God werd geroepen. In Exodus 3 lezen we over de roeping van Mozes. Nadat hij veertig jaar lang de schapen had geweid van zijn schoonvader, Jethro, de priester van Midian, kwam daar die roeping van de Heere God. Mozes was toen al tachtig jaar oud. De Heere verscheen aan hem in een brandende doornstruik, en Mozes zei: 'Laat ik nu naar dat indrukwekkende verschijnsel gaan kijken, waarom de doornstruik niet verbrandt'. Toen God zag dat hij ging kijken, riep Hij tot hem uit het midden van de doornstruik

en zei: Mozes, Mozes! Hij zei: Zie, hier ben ik! Opnieuw een roeping met nadruk, tweemaal klonk zijn eigen naam: Mozes, Mozes.

Ik denk dat Mozes in de verste verte niet meer gedacht heeft aan zijn oorspronkelijke ambities, want toen hij veertig jaar oud was, dacht hij dat de Israëlieten hem wel zouden aannemen als hun leidsman. Hij heeft ze toen opgezocht en zich voor de Israëlieten ingezet. Maar dat liep helemaal mis en hij moest vluchten naar het land Midian en daar heeft hij veertig jaar lang de schapen van zijn schoonvader gehoed. Toen pas kwam de eigenlijke roeping van God: Mozes, Mozes. En het lijkt erop dat Mozes gehoorzaam is. Hij antwoordt ook: Zie, hier ben ik! (Ex. 3:4).

Maar als we verder lezen in Exodus 3 en 4, zien we dat Mozes allerlei bezwaren maakt, allerlei moeilijkheden opnoemt. Ja, de Heere probeert hem te bemoedigen en geeft hem tekenen die hij mag verrichten. Maar dan zegt Mozes: Ach, ik ben geen spreker, ik ben geen man van het woord, noch sinds gisteren, noch sinds eergisteren. Hoewel we weten dat hij in Egypte veertig jaar lang was onderwezen in al de wijsheid van de Egyptenaren. Ongetwijfeld is Mozes een indrukwekkende persoon geweest. Maar hij heeft geen moed: Ik ben zwaar van mond en zwaar van tong. Hij aarzelt.

Mozes was eigenlijk niet bereid deze roeping van Godswege te accepteren. En ten slotte zegt hij: 'Och Heere, zend toch iemand anders' (Ex. 4:13). Maar dan is de Heere

verontwaardigd. 'Toen ontbrandde de toorn van de Heere tegen Mozes'. Maar Hij geeft ook de oplossing voor het probleem: zijn broer Aäron mag meegaan en samen met hem mag Mozes zijn taak gaan vervullen. Zo kan hij de confrontatie aangaan met de farao, en met de afgoden van Egypte.

Hier zien we hoe moeilijk het kan zijn, als de Heere spreekt, om de roeping dan te accepteren. We kunnen allerlei bezwaren naar voren brengen, allerlei moeilijkheden opnoemen; en Mozes was inderdaad iemand van tachtig jaar oud. Het was eigenlijk begrijpelijk dat hij tegen die opdracht op zag, en het eigenlijk niet zag zitten zo'n zware taak te vervullen.

Maar we weten dat het allemaal toch goed is gekomen met Mozes. 'Mozes, Mozes'. Hij heeft geluisterd en is op weg gegaan naar Egypte. Hij heeft de tekenen en wonderen verricht in het land Egypte; en hij heeft de Israëlieten mogen uitleiden naar het beloofde land. Veertig jaar lang is hij aan de spits van het volk gegaan, en heeft hij het volk geleid met een wijs en verstandig hart. We lezen daarover in de psalmen: 'U leidde Uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron' (Ps. 77:21). Zij waren de leiders van het volk en mochten het uit het land van de slavernij, uit het diensthuis, leiden.

Mozes, Mozes! Gelukkig dat Mozes geluisterd heeft naar de stem van de Heere. De Heere heeft het goed gemaakt. 'Ik wil volgen zonder vragen, waar de Meester gaat of staat'. Als we deze drie voorbeelden gezien hebben, deze drie roepingen, dan zou je haast denken dat de Heere alleen oude mensen roept in Zijn dienst, maar gelukkig is dat niet zo.

Samuel, Samuel

Er is ook de roeping van een jong iemand, waarvan de naam twee keer wordt genoemd door de Heere. We vinden de roeping van Samuel in 1 Samuel 3. Dit is een bemoediging, denk ik, voor jonge mensen; en ook voor kinderen die opgroeien in de nabijheid van de Heere. Samuel was zo iemand, hij had een rustplaats in de tempel en leefde in de nabijheid van God. Samuel had zich te ruste begeven in de tempel van de Heere, waar de ark van God was (1 Sam. 3:3). Maar Samuel kende de stem van de Heere niet persoonlijk, hij had nog geen persoonlijke ontmoeting met Hem gehad. Hierover lezen we in dit hoofdstuk.

Toen riep de Heere Samuel in de tempel, maar hij dacht dat Eli hem riep. Hij zei ook: 'Zie, hier ben ik'. Samuel was bereid om te luisteren naar de stem van de Meester, maar hij vergiste zich. Nu kende Samuel de Heere nog niet; het woord van de Heere was nog niet aan hem geopenbaard (vs. 7). Toen herhaalde zich die roeping tot driemaal toe, en de priester Eli begreep dat de Heere Zelf de jongen had geroepen. Daarom zei Eli tegen Samuel: Ga weer terug en ga liggen. Wanneer het gebeurt dat Hij je roept, moet je zeggen: Spreek, Heere, want Uw dienaar luistert.

Toen ging Samuel weer terug naar zijn slaapplek. De Heere kwam opnieuw en bleef daar staan. Hij riep zoals de andere keren: Samuel, Samuel! En Samuel zei: Spreek, want Uw dienaar luistert. Hij was misschien een jongen van tien of twaalf jaar oud, en mocht daar de stem van de Heere God horen: Samuel, Samuel! Met nadruk kwam die stem tot hem en hij had eindelijk goede instructies van Eli gehad. Hij antwoordde: 'Spreek, Heere, want Uw dienaar luistert'. Is dat geen geweldige vers? Hoe is dat met ons, als de Meester ons roept? Kunnen we dan ook zeggen: Spreek, want Uw knecht hoort.

Door middel van Samuel heeft God een groot werk verricht onder het volk van God. En hij moest enerzijds een moeilijke boodschap overbrengen aan Eli, over de oordelen van God. Maar anderzijds heeft God door middel van Samuel toch een nieuw begin gemaakt met Zijn volk. Samuel was de dienstknecht van God, die koning David mocht introduceren onder Israël en het koningschap mocht invoeren; dat was een geweldige tijd voor het volk Israël. Het is niet gering om de profeet te zijn, die de koning mag introduceren te midden van het volk van God. Samuel de profeet: zo is hij bekend geworden.

De Heere verscheen ook verder aan hem, want Hij openbaarde Zich in Silo aan Samuel door het woord van de Heere. Zo kwam het woord van Samuel tot geheel Israël. En heel Israël kwam tot de erkenning dat aan Samuel het ambt van profeet was toevertrouwd (vs. 20-21). Spreek, want Uw knecht hoort. De Meester is daar en hij roept u. Wat doen wij met de roepstem van de Heere, of we nu jong zijn of oud, of van middelbare leeftijd? Wat een geweldige voorbeelden hebben we in Gods Woord, voorbeelden van gehoorzaamheid aan de Heere, voorbeelden waaraan we ons mogen spiegelen, voorbeelden die ons heel veel te zeggen hebben. Laat ons antwoord ook mogen zijn: Zie, hier ben ik. Spreek Heere, want Uw knecht hoort. Moge Hij daartoe genade geven.



BESTUDEER DE SCHRIJFTEN

Vragen

1. Hoeveel mensen zijn door Elisa opgewekt uit de dood?
2. In welke stad heeft de Heere Jezus een jongeman opgewekt uit de dood, terwijl hij werd uitgedragen om te worden begraven?
3. Wie gaf in Mattheüs bevel om het graf van de Heere Jezus met een wacht te laten beveiligen?

Antwoorden

1. Twee personen (2 Kon. 4:32-35 en 2 Kon. 13:20-21)
2. Nain (Luk. 7:11-15)
3. Pilatus (Matt. 27:65)

HIJ BRENGT DE STORM TOT STILTE

JONA 1; PSALM 107:25-31;
MATTHEÛS 8:23-27; 14:22-33

J. van der Snoek

In de storm

In lied 90 uit de bundel 'Geestelijke Liederen', zingen we hoe de Heere over ons waakt. Want Hij kent onze harten en Hij bestuurt ons lot. Hierbij kunnen we denken aan Jona. Je ziet hier hoe de profeet Jona een opdracht van de Heere kreeg; en dan lees je in die eerste verzen heel duidelijk dat hij dit simpelweg niet doet. De opdracht was: 'Sta op, ga naar de grote stad Ninevé en predik tegen haar'. En dan volgt er: 'Maar Jona stond op om naar Tarsis te vluchten, weg van het aangezicht van de Heere'. En iets verderop staat weer dat hij wegging van het aangezicht van de Heere; dat is aan het einde van 1:3.

Hoe is het mogelijk, zou je zeggen, als je zo'n duidelijke opdracht van God krijgt? Ga naar Ninevé, naar die grote stad, want ik heb gezien dat hun kwaad is opgestegen voor Mijn aangezicht. Dat was de opdracht die God gaf, duidelijker kon het eigenlijk niet zijn. Ga naar Ninevé, want ik heb gezien hoe al het kwaad van de mensen voor Mij is opgestegen. Ninevé is een stad die al in Genesis 10:11 wordt vermeld. Daar staat hoe hij werd gebouwd, kort na de zondvloed. Maar die stad moest Jona opzoeken. Maar we weten wat er gebeurde, hij deed dit niet.

'U bestuurt ons lot', zo staat er in het lied. Dus Jona kan bij wijze van spreken dwars tegen de gedachten van de Heere God ingaan, en dat deed hij ook. En hij kan er nog lekker bij slapen ook, want hij legde zijn hoofd neer in het schip en hij sliep. Het was een diepe slaap. Wij zouden misschien onrustig worden, als je weet: God wil me daar hebben, en ik doe het niet meteen. Dan ben je onrustig. Maar Jona ging daar liggen en hij sliep, totdat de kapitein van het schip bij hem kwam om hem wakker te maken. Want de zeelieden waren zo vreselijk bang geworden voor de storm, die was heel zwaar. En zij riepen allemaal tot hun god (1:5). Je ziet eigenlijk in elk vers dat de storm steeds toenam.

In Handelingen 27 kunnen we lezen dat Paulus naar Rome reist en dan in een verschrikkelijke storm terecht komt. Toch zegt hij dat ze allemaal veilig aan land zullen komen, zelfs op de wrakstukken van het schip. Want de Heere had hem allen geschonken, die met hem voeren. En wat zegt hij? Hij spreekt over de God van Wie hij is, Die hij ook dient. Hier in Jona 1 staat: maar de Heere wierp een hevige wind op de zee en er ontstond een zware storm, zodat het schip dreigde stuk geslagen te worden. De schepelingen werden bevreesd en ze riepen ieder tot hun god en ze wierpen de lading overboord. En dat vonden we in Handelingen ook, ze begonnen eerst de lading overboord te werpen. Toen Paulus

zag of merkte dat de zeelieden in de sloep wilden gaan en dan wilden wegvaren, en hen wilde overlaten aan de storm, toen zei hij: Jullie moeten blijven, want anders kunnen wij niet gered worden. En daarom kaptten de soldaten de touwen van de sloep en lieten haar vallen.

Nou, hier hebben we net zoiets. Alles werd overboord gegooid om het schip maar lichter te maken. Maar wat ze ook deden, de golven werd steeds groter en zwaarder. En dan komt de kapitein en zegt in vers 6 tegen Jona, nadat hij hem heeft wakker gemaakt: 'Sta op, roep uw God aan!' En dan staan er ineens een aantal vragen, die ze stellen nadat het lot op Jona was gevallen. Vier vragen, ja, vijf zelfs: Vertel ons toch door wiens schuld dit onheil ons treft, dat is één. Heel typisch eigenlijk, want ze hadden het lot geworpen; en dat deden ze wel vaker. En het lot was op Jona gevallen, dus hij was duidelijk aangewezen. Maar toch kwam de vraag: Vertel ons toch door wie dit onheil ons overkomt? En ook: Wat is uw werk en waar komt u vandaan? Volgende vragen: Wat is uw land en van welk volk bent u (vs. 8)?

Vragen te over. En Jona geeft heel duidelijk antwoord. Terwijl de eerste verzen ons tonen hoe hij van God wegluchtte en 'nee' zei tegen de opdracht die hij van Hem kreeg, want hij wilde helemaal niet naar Ninevé gaan. Maar hier in vers 9 zegt hij: 'Ik ben een Hebreëer en ik vrees de HEERE, de God van de hemel, Die de zee en het droge gemaakt heeft'. Met andere woorden: Die ook deze storm gezonden heeft. Dat staat er niet letterlijk bij, maar dat is wel zo. En toen hij dat allemaal had gezegd en het lot had hem aangewezen, toen wisten ze het eigenlijk niet meer. Wat moeten we nu toch doen? En ze roeiden maar door. U kunt het zich wel voorstellen. Ze stonden menselijk gesproken voor een vreselijk dilemma. Wat moesten ze nu doen?

Maar Jona zei in antwoord op die vraag: 'Pak mij op en werp mij in de zee; dan zal de zee u met rust laten, want ik weet dat deze zware storm u omwille van mij overkomt' (vs. 12). Hoe moeilijk was hun situatie: ze waren misschien met 10 of 15 man in het schip, en er was er één op wie het lot was gevallen. En hij had zelf ook nog gezegd: 'Ik ben gevluht, weg van het aangezicht van de Heere'. Maar hij zei nu zelf: Werp mij maar in die woedende golven. Moet u zich dat voorstellen! Zij hadden nog een paar meter schip waar ze op stonden tijdens de storm. Ze stonden in hun bootje, hoe erg het ook wankelde en stormde. Maar nu moesten ze een passagier uit deze kleine groep pakken en overboord gooien. Ik vind dat toch wel zo'n moeilijke opdracht!

Maar ze gaan ermee naar de Heere en zeggen zelf: 'Laat ons toch niet vergaan om het leven van deze man! Leg geen onschuldig bloed op ons' (vs. 14). Want de zee werd steeds onstuimiger. De mannen roeiden om weer aan land te komen, maar zij waren daartoe niet in staat. Ze riepen God aan en zeiden: Laat ons toch niet vergaan en leg geen onschuldig bloed op ons. En toen ze dit gezegd hadden, pakten ze Jona op en gooiden hem in de woedende golven.

In de vis

Jona zal wel hebben gedacht: Nu is het gebeurd, zo meteen ben ik verdrongen. Want hij wist niet wat er zou volgen, en de zeelieden hebben waarschijnlijk niets meer van Jona gehoord. Maar in het geciteerde lied staat: 'U bestuurt ons lot'. God beschikte een grote vis om Jona op te slokken. Hij werd uit het schip gegooid, in het water. Wij zouden denken, dat is einde verhaal. Maar nee, zegt God, Ik bestuur de dingen. Ik regel een grote vis, en die slokte Jona op. Kunt u het zich voorstellen? Maar het is Gods Woord en Gods Woord is betrouwbaar. En de Heere Jezus bevestigt het een paar maal in de evangeliën. Hij is Zelf een beeld van Jona, en Hij gaf geen ander teken meer aan de ongelovige Joden dan het wonder van Jona. Dit spreekt van Zijn dood en opstanding.

En in het binnenste van de vis bleef Jona drie dagen en drie nachten in leven. Wat moet er dan in je omgaan? Als je misschien door die vis wordt doodgebeten, dat zou kunnen natuurlijk, dan ben je er ook niet meer. Maar hij kwam levend in het binnenste van die vis, het wordt hier duidelijk omschreven en hij bleef daar drie dagen en drie nachten. Het doet ons denken aan de Heere Jezus, Die drie dagen en drie nachten in het graf geweest is. Drie dagen in het binnenste van de vis. Je zou zeggen: Er is geen zuurstof, en je hebt geen eten. Maar de Heere zal er toch voor gezorgd hebben, want Hij bestuurt ons lot. En dat doet Hij nu ook nog. Hij gaf die vis drie dagen later ook opdracht om Jona uit te spuwen op het droge.



Jona door James Tissot

Zo kwam Jona weer terug op de weg van God. Maar niet van harte, want u weet allemaal hoe hij zijn weg en zijn werk daarna heeft uitgevoerd. Maar als je die geschiedenis zo leest en je weet dat de tijd waarin wij leven, ook kan worden vergeleken met een storm, dan is het heel treffend. De storm waarin Jona terecht kwam, werd steeds heviger. En zo is het ook met onze tijd. De stormen van de eindtijd worden steeds onstuimiger. Iets soortgelijks zien we in Psalm 83. In die psalm komen de woorden storm en wervelwinden ook voor. En dan zie je hoe de stormen in

onze wereld steeds heftiger worden, ook nu in Israël. Want het blijkt dat Hamas zich in de ziekenhuizen of onder de ziekenhuizen probeerde te vestigen, om niet gepakt te worden. Wat doen we nu? Ze gaan nu in het zuiden een ziekenhuis aanvallen, maar zijn wel zo vriendelijk om de mensen eerst te waarschuwen met folders vanuit de lucht. Want de mensen die daarheen zijn gevlucht, moeten nu weg, omdat ze dit ziekenhuis willen omsingelen.

Stormen die blijven en die steeds heviger worden, maar Israël roept niet tot God. Maar Hij is Dezelfde en Hij bestuurt ons lot. Want ze kunnen bedenken wat ze willen, door Hem wordt het allemaal toegelaten. Bovendien gaat het ook om het werk van de satan, om de strijd in de hemelse gewesten. Er wordt als het ware tegen God gevochten, en tegen Zijn uitverkoren volk; van het noorden uit worden ze aangevallen en van het zuiden uit. Op het ogenblik is de strijd van alle kanten hevig. En wat zal de Heere gaan doen?

In het schip

In Mattheüs 14 hebben de discipelen last van een harde tegenwind. Het grijpt mij altijd aan als we vers 22 lezen, want wat doet de Heere Jezus daar? Hij dwong de discipelen terstond om aan boord van het schip te gaan en naar de overkant te varen. Hij bestuurde hun lot en zei: Nu moeten jullie in het schip gaan en afvaren naar de overkant, totdat Ik de menigten heb weggestuurd. Je zou toch zeggen: Heer, gaat U dan niet mee? Nee, Hij ging niet met hen mee, want er staat: 'En nadat Hij de menigten had weggestuurd, klom Hij afzonderlijk op de berg om te bidden'. En toen het avond was geworden, was Hij daar alleen. Maar Hij was in gemeenschap met Zijn God en Vader, want Hij was aan het bidden. Wat een contact heeft Hij gehad met Zijn God!

Waren de discipelen dan helemaal uit Zijn ogen en uit Zijn hart verdwenen? Nee, Hij bestuurde hun lot nog steeds. Daarom had Hij contact met Zijn Vader, Die meerdere malen had gezegd: 'Dit is Mijn geliefde Zoon, luister naar Hem'. En wat zal de Heere Jezus hebben gebeden? Wij weten het niet precies, het staat er niet. Maar zal Hij niet hebben gezegd: 'Vader, al de dingen die er zijn, die stormen hier. Wilt u Zich ontfemen? De discipelen verkeren ook weer in een storm. Straks moet Ik naar het kruis gaan, dat is Uw weg. Ik moet dit doen, omdat U de wereld zo hebt liefgehad. Daarom heb Ik de wereld ook lief, Vader. Ik en de Vader zijn één'. Zo heeft Hij gebeden, de hele avond en nacht, tot aan de vierde nachtwoak (vs. 25). De hele tijd was Hij daar alleen in gebed. En de discipelen waren maar aan het roeien, terwijl het schip werd geteisterd door de golven, want de wind was tegen.

Je gaat meer achteruit dan vooruit

Psalm 107 zegt – en we hebben dat trouwens al bij Jona gezien: 'Wanneer Hij spreekt, doet Hij een stormwind opsteken, die haar golven hoog opheft' (vs. 25). Dat deed Hij toen bij Jona; maar Jona had bij wijze van spreken het water nog niet aangeraakt, of de wind was gaan liggen. En hier waren de discipelen in moeilijkheden, hoewel ze hard roeiden. Want het is wel wat, als de golven zo hoog zijn en je zit in een wankel bootje en roeit tegen de wind in! Je probeert het, maar je gaat meer achteruit dan vooruit; en de Meester is daarboven op de berg. Ziet Hij dit dan niet? Zeker, Hij ziet toch alles. God ziet ook alles. Hij ziet ons hier

samen als gelovigen, Hij ziet ook de dingen ver weg. Hij ziet onze kinderen in de vergadering in Nairobi, duizenden kilometers hiervandaan. En zo ziet Hij de Zijnen in India, Amerika, noemt u maar op. Wereldwijd ziet Hij de broeders en zusters, al Zijn kinderen. Hij laat ons niet alleen. Hij bestuurt ons lot en Hij kent onze harten.

Maar dan wil Hij ook wel weten: Wat zit er nu eigenlijk in je hart, Jona? Ik plaats je op de weg naar Ninevé, waar Ik je wil hebben. Ach, wat was het hart van Jona hard en moeilijk om te buigen, maar God deed het toch. Want Hij had de mensen in Ninevé gewaarschuwd. En die mannen in de storm op het meer? Ja, Hij zag hen allemaal. Hij zag Petrus roeien. Hij zag Johannes, Jakobus, Filippus en die andere discipelen ploeteren in het schip, terwijl al hun wijsheid werd verslonden. Maar wat deed Hij? Hij ging naar hen toe in de laatste nachtwak. Ze zagen Zijn werken, maar ze wisten het niet. Hij deed grote werken in die golven. Dat was ook zo bij Jona, nadat je hem in het water zag gaan en zag verdwijnen in de golven. Maar hier zien de discipelen op het water ineens iemand lopen. Ze herkenden Hem niet, en je kunt het natuurlijk wel begrijpen dat ze bang waren. Maar ze hadden toch met de Heer gewandeld, en hadden een beetje meer moeten begrijpen Wie Hij nu eigenlijk wel was.

U bent Gods Zoon

'U bent de Christus, de Zoon van de levende God', dat zou Petrus later zeggen (Matt. 16:16). Maar nu? Ze zien Hem aan voor een spook. Wat een angst moeten ze hebben gehad, angst voor de golven en voor de storm. Ze waren kletsnat geworden door de golven die over het scheepje heen kwamen. En dan ook nog de angst voor een geestverschijning. Maar wat doet de Heer? Hij zegt niet: Ach, blijven jullie nog maar een poosje in de narigheid. Nee, Hij bestuurt ons lot. Hij zegt: 'Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang' (Matt. 14:27).

Wanneer zegt de Heer dat nog een keer: Ik ben het? Weet u, we vinden dat in het evangelie van Johannes, als ze in de tuin zijn geweest en daar van de andere kant Judas nadert

met de soldaten. Dan zegt de Heer: Wie zoekt u? En dan staat er heel letterlijk: IK BEN (Joh. 18:4-5). Hier zegt Hij het ook weer: Ik ben het. Dat zegt Hij ook tegen ons: Ik ben het. Al de stormen, die zijn er. Ik weet het, Ik ben bij jullie, Ik help jullie. Dit zegt Hij ook tegen de broeders en zusters in die landen waar er stormen zijn, in Oekraïne en ook in Congo waar oorlogen steeds weer de kop opsteken. Ik ben het. Wees niet bang.

En dan zie je weer Petrus, ik vind dat toch wel zo mooi. Hij kan zo van het ene uiterste naar het andere gaan. Je vindt bij Petrus al die dingen die bij ons ook gevonden kunnen worden. Het ene uiterste en het andere. Want hij zegt: Heer, als U het bent, zeg mij dan dat ik naar U toe mag komen. En wat zegt de Heer dan: Blijf maar rustig in die boot, Ik zal de wind wel bedaren, Ik kom ook in de boot? Nee, Hij zegt: Kom maar. En wat doet Petrus? Hij stapt overboord! Terwijl Jona meteen verdween in het water en werd opgeslokt door die vis, wandelde Petrus over die hoge golven heen. Wat een wonder, wat moet er in Petrus omgegaan zijn toen hij daar op de golven liep! Hij keek naar zijn Meester, Hij zag Zijn ogen en dacht: Dat is mijn Heiland, ik zie het. Alles ging goed, nog even en ze zouden elkaar op die golven hebben kunnen omhelzen. Maar in plaats van naar boven te kijken, keek hij naar beneden en wat gebeurde er toen? Hij zonk net zoals Jona zonk, alleen niet zo diep, want de Meester was erbij. En Hij greep zijn hand en tilde hem weer op en zo kwamen ze bij het schip. Zo gingen ze samen in het schip en de wind ging liggen.

Beste lezers, wat een Heiland hebben wij. Hij komt naar u toe, en naar mij toe en Hij steekt Zijn hand uit. Hij zegt: Ik bewaar je, Ik ga met je mee, de hele dag. Voor de één is het zus, voor de ander zijn de golven zo. Wind en golven hebben we in ons hele leven, en soms is het moeilijk om almaar naar boven te kijken. Maar ik zeg het heel dikwijls tegen mezelf: Je moet naar boven kijken, dan heb je vrede en blijdschap. Dan ben je dankbaar, want dan zie je de Meester. Hij pakt je bij de hand en laat je over de golven heen wandelen met een rustig gemoed. Wat een Heer hebben wij; en in de psalm die we hebben gelezen, wordt dat eigenlijk verwoord. Er is nog een andere geschiedenis, waarin de Heer in de storm rustig



Jan Brueghel de Oude - Christus in de storm op het meer van Galilea - 1596

slaapt. Toen de discipelen zo erg moesten roeien tegen de stormwind in en de Meester onderin het schip lag te slapen, hebben ze Hem wakker gemaakt (Matt. 8:23-27). Toen zei de Heer ook: Wees niet bang. En Hij bestrafte de winden en de zee en het werd direct stil.

Maar hier in Psalm 107 staat: Hij spreekt en doet een stormwind opsteken. En een eindje verder lezen we: Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen. Dat deed onze Heer, maar Hij gaat nog verder. Want de discipelen hier zijn met Hem geland en veilig in de boot aan wal gekomen, dus ze zijn op hun bestemming. Zo staat het ook in de psalm: zij zijn verblijd, omdat de wateren gestild zijn en Hij hen naar de haven van hun wens leidde. Onze wereldzee is tot rust gekomen en wij behoren niet meer tot die wereld. Wij zijn hemelburgers en daarheen richten wij onze schreden. Wij zijn toch op weg naar het Vaderhuis, en wij hebben vandaag nog gezegd: Misschien komt U wel spoedig. En dat heeft Hij ook gezegd in het boek Openbaring, in het laatste hoofdstuk zelfs van de Bijbel: Zie, Ik kom spoedig.

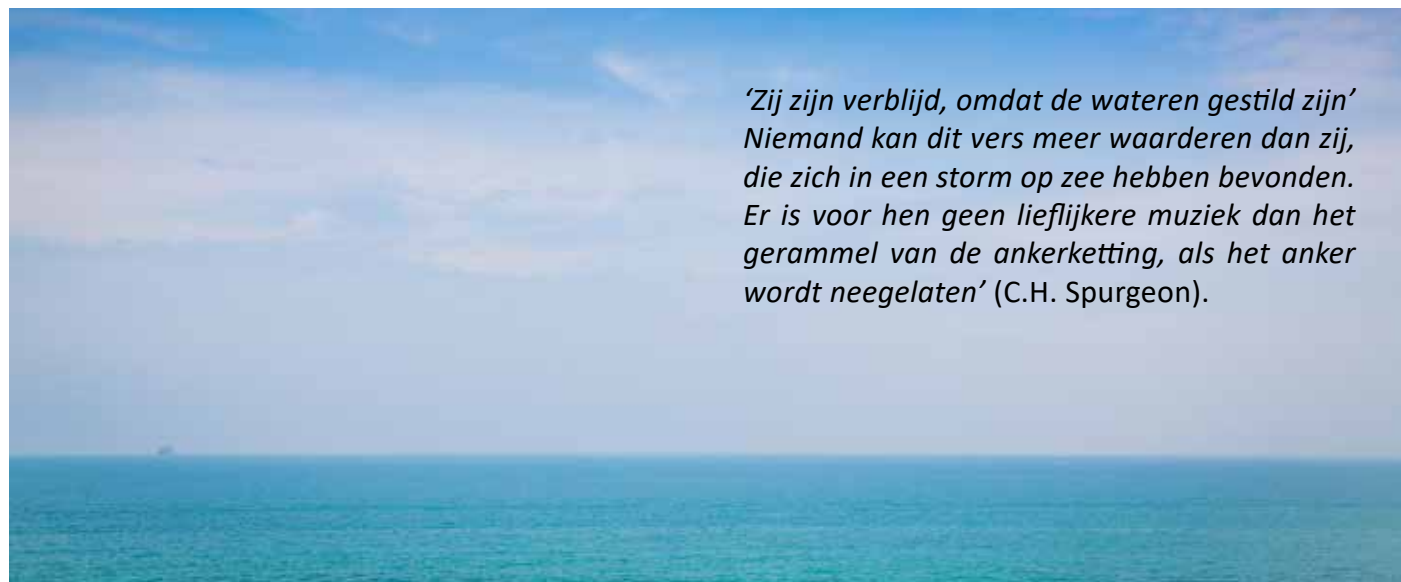
Dat heeft de Heer ons beloofd en daarom geldt die tekst die we gelezen hebben: Hij leidde hen naar de haven van hun wens! Dat is geen haven ergens in deze wereld, waar we graag naar toe willen. Maar die plaats van ons verlangen is het Vaderhuis. Daarheen leidt de Heiland ons, daarheen zijn we op weg en dat relativeert alles wat om ons heen is. Ook de stormen en de angst in de harten van mensen. Van de week sprak ik iemand die zei: Ik word er bang van. Ik zei: Nu, ik vind het erg dat u bang bent, hoor. Ik ben niet bang, want ik heb een Meester op Wie ik vertrouw en die me vasthoudt. Hij leidt mij en brengt mij thuis. Gaat u ook mee naar het Vaderhuis?

Zo kun je soms met iemand in gesprek komen, maar er is een heleboel angst in de wereld, weet u? Maar laat de Heer ons genade mogen geven dat we de tijd uitkopen, zolang we nog hier zijn. Dat we luisteren naar Zijn bemoedigende woorden: Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang. Al die stormen blijven waaien, maar houd moed. Die boodschap krijgen u en ik vandaag. Wees welgemoed, als het om u heen stormt; en misschien worden die stormen nog wel erger. Ik weet het niet, het kan ook zijn dat de Heer spoedig komt en wij bij Hem zullen zijn. In het Vaderhuis met de vele woningen. En dan krijgt u de woning, die de

Heer voor u klaargemaakt heeft. Ik ga heen om u plaats te bereiden en als Ik u plaats bereid heb, dan kom Ik terug. Maar Hij heeft het gedaan. Hij is nog bezig voor eenieder die nu nog komt, om plaats te bereiden. Wat zal dat een groot feest zijn om bij Hem in het Vaderhuis te mogen komen.

Moge de Heer ons genade geven om te doen wat we zingen: 'Heer, wat ons ook begeeft, of wie ons ook begeeft, U, o Vader, leeft'. En de Meester heeft ons laten weten: Heb goede moed, Ik ben het. En dat zei Hij ook toen Hij de tuin verliet: Ik ben het. Laat dezen heengaan! Zijn discipelen mochten vrijuit gaan. En ze namen Hem en bonden Hem vast. We weten wat ze met Hem, de Zoon van God, gingen doen. Maar het Lam waarin God Zelf had voorzien, moest worden geslacht. Hij heeft alle verschrikkingen ondergaan, die moesten plaatsvinden. Maar Hij begon met te zeggen: 'Ik ben het'. Dat is onze Heiland, en Hij roept ons toe: Wees welgemoed. Ieder op onze plek, waar we wonen en waar we zijn. Heb goede moed, Ik ben het. Kijk omhoog naar de lichte hemelboog. Daarop mogen we onze blikken gericht houden, naar Hem Die ons vasthoudt.

Want Hij laat ons niet los. Kijkt u maar naar de schepelingen, naar de discipelen op het meer in die hevige storm. Hij was in gebed, Hij was alleen op de berg. Maar Hij is daar weggegaan en liep toen vlak voor het schip, we kennen de geschiedenis. Zo is het ook met ons. Hij is vlak bij ons. Helaas, met onze ogen kunnen we Hem nog niet zien. Maar het ogenblik komt dat we Hem voor eeuwig zullen zien en Hem hulde zullen brengen. Dan hoeft Hij het niet meer tegen ons te zeggen: Ik ben het. Want dan zeggen we: Daar is mijn Heer, mijn Heiland. En we zullen voor eeuwig bij Hem zijn. Laten we door de stormen van het leven heen naar Hem uitzien. Een mooi voorbeeld hebben we gezien in Petrus. Zolang hij naar de Heer keek, wandelde hij nota bene op de golven. Niemand van ons zou het in zijn gedachten krijgen om dat maar eens te proberen. Maar Petrus wilde naar de Heer toegaan, en Hij zei: 'Kom maar'. Maar toen hij naar beneden keek, ging het mis. Dat gaat met ons precies zo. Laten we omhoog zien naar Hem, Die ons zo oneindig liefheeft en Zijn leven voor ons heeft overgegeven. En Hij zegt het ook tegen ons: Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang.



*'Zij zijn verblijd, omdat de wateren gestild zijn'
Niemand kan dit vers meer waarderen dan zij,
die zich in een storm op zee hebben bevonden.
Er is voor hen geen lieflijkere muziek dan het
gerammel van de ankerketting, als het anker
wordt neegelaten' (C.H. Spurgeon).*

WAT BETEKENT: 'HET EVANGELIE VAN GOD PRIESTERLIJK BEDIENEN'?

Gerard Kramer

Over de vertaling en de uitleg van Romeinen 15:16

In Romeinen 15:16 schrijft Paulus over de genade die hem door God gegeven is. Hij zegt dan over zichzelf *'dat ik een dienaar van Christus Jezus zou zijn voor de volken, om het evangelie van God priesterlijk te bedienen, opdat de offerande van de volken welgevallig zou zijn, geheiligd door [de] Heilige Geest'*.

Dat is niet zo'n eenvoudige zin. Om deze zin goed te begrijpen, moeten we op een opmerkelijk tekstelement inzoomen, namelijk 'het evangelie van God priesterlijk bedienen'. Wat bedoelt Paulus daarmee? Wat is 'priesterlijk bedienen' in het algemeen, en van het evangelie in het bijzonder?

De uitdrukking: 'priesterlijk bedienen'

'Priesterlijk bedienen' (Telos) is de weergave van Gr. *hiërourgeoo*, dat in het Nieuwe Testament alleen hier voorkomt; in de Septuaginta treffen we het helemaal niet aan. In dit Griekse woord zit de stam van het woord *hiëros*, d.i. 'heilig' (verwant met *hiëreus*, 'priester' en met *hiëron*, 'heiligdom') en van *ergon*, d.i. 'werk', 'daad'. Vandaar dat het recent verschenen *Woordenboek Grieks Nederlands*, Amsterdam 2024, als betekenissen van dit werkwoord geeft: 'tempeldiensten verrichten', 'rituelen uitvoeren'.

Engelstalige lexica omschrijven de betekenis als 'heilige rituelen uitvoeren', 'een heilige dienst verrichten', 'als een priester handelen', 'in een cultische of heilige hoedanigheid handelen', 'dienen in priesterlijke dienst', maar ook, specifiek als betekenis voor Romeinen 15:16 – 'offeren', 'bedienen'.

Het probleem bij de vertaling van Romeinen 15:16 is dat er bij dit werkwoord ook nog een lijdend voorwerp is geplaatst, namelijk 'het evangelie van God'. Hoe kon Paulus dat evangelie *hiërourgeoo*?

Nederlandse Bijbelvertalingen

In onderstaande Nederlandse Bijbelvertalingen heeft men de volgende oplossingen voor dit probleem bedacht:

Voorhoeve 1966	'om als priester te dienen in het evangelie van God'
Telos 1982/2018	'om het evangelie van God priesterlijk te bedienen'
SV	'het Evangelie van God bedienende'
HSV	'door het evangelie van God als een priester te dienen'
NBG	'in den heiligen dienst van het evangelie Gods'
NBV '04/'21	'in volledige toewijding aan zijn evangelie'
Willibrord 1966/2016	'om het evangelie van God te bedienen'
Naardense Bijbel	'in het heilige werk van de evangelieverkondiging van God'

Geen van deze vertalingen zit er compleet naast. Maar wel valt op dat in de SV, NBV '04/'21 en WB 1966/2016 niets van het heilige of priesterlijke aspect van het woord is terug te vinden. Daarom hebben die weergaven niet mijn voorkeur; zij hebben de werkelijke betekenis van het Griekse woord m.i. onnodig afgezwakt of versimpeld.

Wat betekent: 'het evangelie van God priesterlijk bedienen'?

Wat is dan de betekenis van 'het evangelie van God priesterlijk bedienen'? Vlak voordat Paulus dat tekstelement gebruikt, schrijft hij dat hij een dienaar van Christus Jezus is ten behoeve van de volken. Wat houdt die dienst in? Dat hij het evangelie van God 'priesterlijk bedient', oftewel bij de verkondiging van het evangelie een priesterlijke functie uitoefent. Namelijk in die zin dat hij door het evangelie te prediken een offer voorbereidt dat hij God wil aanbieden. Wat is dat offer? Geen offerdier, en ook geen geestelijk offer in de zin van een lofprijzing.

Nee, het offer waarvoor Paulus priesterdienst verricht en dat hij God aanbiedt, bestaat uit *mensen*. Het zijn de gelovigen uit de volken, die aan het door hem verkondigde evangelie gehoor hebben gegeven. Ik lees 'de offerande van de volken' als 'het offer, *bestaande uit* de volken'. Iets soortgelijks vinden we in Hebrëeën 10:10, waar sprake is van 'de offerande van het lichaam van Christus'. Dit offer *bestaat uit* Christus' lichaam, dat offer *is* Zijn lichaam. Zo'n offer, dat het resultaat is van de prediking van en het geloof in het evangelie van God, moet voor God wel aangenaam zijn. Het is voor Hem geheiligd, apart gezet door de Heilige Geest.



HET BOEK PREDIKER

DEEL 14 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

Pred. 6:11-12 | De mens is slechts een mens

Hij is, omdat hij mens is, onderworpen aan tal van rampen. Het voorkomen daarvan ligt volkomen buiten zijn vermogen, ondanks al zijn angstige inspanningen en zorgen daartoe. Zijn macht en rijkdom kan hij niet inzetten om zijn wil uit te voeren om de rampen van zich af te werpen wanneer ze hem hebben getroffen. Hoewel een man beroemd kan worden, is het bekend dat hij slechts een mens is die in het niet verzinkt bij Hem Die sterker is, wat betekent dat hij de gebeurtenissen niet kan besturen, want dat kan alleen de Sterkere, God.

Er zijn zoveel zaken in het leven van de mens die vluchtig, voorbijgaand zijn (vers 11). Wat leveren zulke zaken hem nu eigenlijk werkelijk op? Ze baten hem niets, ze brengen hem geen enkel voordeel. Woorden van mensen veranderen de wereld niet, ze maken de leegheid alleen maar groter. Luister maar naar de talloze holle woorden van veel politici. De ferme taal die wordt geuit om het kwaad in welke vorm dan ook de kop in te drukken, wordt steeds meelijwekkender.

Het doet denken aan de spreuk dat een spreekwoord in de mond van dwazen is als de benen van een verlamde die slap neerhangen (Spr. 26:7). Je ziet het voor je: de ferme woorden sijpelen als krachteloos speeksel uit de mond van de spreker, zakken langs zijn kin naar beneden en maken zijn keurige colbert vies. Alleen het levend en krachtig Woord van God is in staat om een verandering ten goede te bewerken.

Niemand weet wat in dit leven goed is voor de mens, alleen God, maar Die staat in dit boek buitenspel, omdat de Prediker alles alleen onder de zon beziet (vers 12). Zullen er dagen van voorspoed of van tegenspoed, van winst of van verlies, van overvloed of van gebrek komen? De mens weet het niet, want hij brengt zijn dagen door als een schaduw, dat wil zeggen alsof hij geen werkelijk bestaan heeft.

Hij heeft de loop van zijn leven niet in de hand en kan het leven niet naar zijn hand zetten. Zijn leven wordt gerekend in een aantal 'dagen', die worden gezien als 'vluchtig' en doorgebracht als 'een schaduw'. Deze beschrijving laat wel zien hoe gering de mens is. Dit is de realiteit van het leven als het los van God wordt geleefd, want leven heeft alleen zin en betekenis in verbinding met Hem.

Zonder met God rekening te houden weet de mens niets van de waarde van het leven en heeft hij geen enkele kennis van wat er na hem zal zijn, laat staan dat hij er zekerheid over zou hebben. Het leven na hem kan hij niet in een



plan vatten. Zonder God kan hij prognoses maken, die op zijn best geen andere basis hebben dan eerder opgedane ervaringen. Tegelijk zal ook de ervaring zijn opgedaan, hoe waardeloos die prognoses vaak gebleken zijn. Met de verandering van mensen verandert ook de kijk op het leven.

God weet vanaf het begin wat er gaat gebeuren en Hij weet wat er na het leven van een mens op aarde voor hem zal zijn. Alleen God weet wat er na dit leven zal zijn, en ook ieder aan wie God het openbaart, weet het.

Inleiding

Met *Prediker 7* begint een nieuw gedeelte in dit boek. Dat kunnen we zien als we kijken naar de vorm waarin de Prediker in het eerste deel van dit hoofdstuk, verzen 1-14, zijn waarnemingen uitspreekt. Hij doet dat in een vorm van zogenaamde 'beter ... dan' spreuken, een vorm die we ook in het boek Spreuken tegenkomen (Spr. 12:9; 15:16-17; 17:1).

We moeten leren waarop het in het leven aankomt. Dat houdt in dat we het betere of voortreffelijkere weten te onderscheiden van wat wel goed kan zijn, maar toch van mindere kwaliteit is dan het betere (Fil. 1:10). Dit onderscheid wordt het best gezien als we kijken naar het einde van een zaak. Daarom is het wijs om bij al ons doen en laten het einde in de gaten te houden, zowel bij onszelf als bij anderen (Hebr. 13:7).

Kijk bijvoorbeeld maar eens naar het einde van de rijke man en de arme Lazarus (Luk. 16:19-31). Zo laat ook het tegenwoordige, prachtige Babylon, dat is de rooms-katholieke kerk, niet haar ware aard zien. We zien haar ware aard aan haar einde, wanneer het oordeel over haar komt (Openb. 17:1-18; 18:1-24). Met het oog daarop en ook op onszelf mag ons gebed zijn: 'HEERE, maak mij mijn einde bekend en wat de maat van mijn dagen is, zodat ik weet hoe vergankelijk ik ben' (Ps. 39:5).

Pred. 7:1-6 | 'Beter ... dan' waarnemingen

In Israël is een naam veel meer dan een naamkaartje of een sticker. Een naam geeft uitdrukking aan hoe iemand is, zijn persoonlijkheid en karakter. 'Een [goede] naam' (vers 1) krijg je na verloop van tijd en op grond van een bepaald gedrag. Die goede naam blijft ook na de dood. De geur van 'goede olie' is slechts tijdelijk, hoewel de geur aangenaam is voor de duur dat hij blijft hangen. Het gaat niet om goed tegenover slecht, maar om beter tegenover goed. Beter heeft hier de betekenis van nuttiger, van meer voordeel opleveren.

Lees aub elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV vertaling.

De naam van de Heere Jezus is *'een uitgegoten [zalf]olie'* waarvan de geur blijft tot in eeuwigheid (Hoogl. 1:3). De goede naam van Maria blijft bestaan in verbinding met haar daad van zalving van de Heiland (Matt. 26:13).

Dat de dag van iemands dood beter is dan die van zijn geboorte, is alleen waar als Christus er niet bij betrokken wordt. Voor wie Christus kent, is het met Christus zijn, ofwel ontslapen, *'verreweg het beste'* (Fil. 1:23), maar is het leven met en voor Hem ook van grote betekenis.

De Prediker spreekt deze waarneming uit als onder de zon gedaan, zonder achter de horizon te kijken. Hij kijkt naar het leven op aarde zonder rekening te houden met de waarheid dat *'het de mensen beschikt is eenmaal te sterven'* met *'daarna het oordeel'* van God over de bedreven zonden (Hebr. 9:27).

De confrontatie met de dood, die een begrafenis altijd met zich meebrengt, is nuttig omdat juist dan de werkelijkheid van het broze en vergankelijke bestaan van de mens openbaar wordt (vers 2). De dood brengt ons ertoe over het leven na te denken. Een begrafenis laat ons ook nadenken over die van onszelf. We kunnen meer leren van de dag van iemands dood dan van de dag van zijn geboorte.

Een feest bij de geboorte en de feestmaaltijden in het leven, zijn niet per se verkeerd, maar ze maken ons niet ernstig. Feestelijke gelegenheden zijn niet bij uitstek geschikt om stil te staan bij de ernst van het leven. De uitbundigheid voert de boventoon. Bij droevige gebeurtenissen is de stemming bedachtzaam en is men meer geneigd te denken aan de betekenis van het leven. We zullen er dan toe komen met Mozes te bidden: *'Leer [ons] zó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart verkrijgen'* (Ps. 90:12).

Bij een begrafenis worden we bepaald bij de onontkoombare werkelijkheid dat de dood *'het einde van ieder mens'* in zijn bestaan op aarde is. Ieder mens krijgt er vroeg of laat onherroepelijk mee te maken. Het is uiterst dom de ogen daarvoor te sluiten. De Prediker wijst erop dat de levende het ter harte moet nemen. Doe iets met die werkelijkheid die ook jou een keer zal treffen. De mens moet niet gedachteloos leven alsof er aan zijn leven op aarde nooit een einde zal komen. Hij moet zolang hij leeft, daar zijn gedachten op richten.

Bij het klaaghuis en de dood hoort verdriet en niet gelach (vers 3). Hier gaat het over de juiste gemoedstoestand bij de gedachte aan de broosheid van het bestaan. Mensen willen niet verdrietig zijn. Het leven moet vrolijk zijn. Mensen willen niet worden geconfronteerd met zwartgalligheid. Alles moet stralend zijn. Het is de maskerade van de mens die verdriet geen enkele ruimte wil bieden, want dat zet een domper op het gekoesterde geluksgevoel.

Wat er echt in het hart omgaat, wordt duidelijker gezien bij een treurig gezicht als gevolg van innerlijk verdriet dan bij het masker van de glimlach waarachter vaak veel ellende schuilgaat. Dat het goed gaat met het hart, wil zeggen dat verdriet het innerlijke leven beter geschikt maakt om te komen tot het vormen van het juiste oordeel over het leven. Dat is het gevolg als de dood in de ogen wordt gekeken.

Uiterlijke droefheid en innerlijke blijdschap kunnen in het leven van de gelovige samengaan. Paulus zegt: *'Als bedroefd, maar altijd blij'* (2 Kor. 6:10). Hij is bedroefd vanwege de uiterlijke omstandigheden, maar blij omdat de Heer erbij is. Dat betekent dat God geen vijand van de blijdschap is. Hij

roept de Zijnen op zich te verblijden, maar dan wel in Hem (Fil. 4:4) en voor Zijn aangezicht (Deut. 12:12).

Zonder Hem is er onder de zon geen echte blijdschap, maar slechts een surrogaat ervan. Mensen liggen slap van het lachen door de woordgrappen van een komiek of ook door de bijtende spot over de heiligste dingen van de cabaretier. Hoe slecht is het toch met het hart van die mensen gesteld.

De wijze begrijpt dat verdriet een zegen in zich bergt (vers 4). Daarom is zijn hart *'in een klaaghuis'*. Hij hoeft er niet lichamelijk aanwezig te zijn, maar hij leeft in het besef van het eindige van het bestaan van de mens op aarde. Het hart is het centrum van iemands bestaan, de plaats waar de overleggingen plaatsvinden. De wijze zal nadenken over de dood. Hij staat die gedachten toe en maakt er zich zorgen over, hij loopt er niet voor weg.

De dwaas zoekt alleen plezier, daar is zijn hart mee bezig, daar gaat zijn hart naar uit, daar is hij naar op zoek. Je kunt hem vinden op allerlei plaatsen waar wat te vieren valt, waar het leuk is om te zijn, waar geen zwartgallig gepraat is, maar je in een deuk ligt om de moppen die worden verteld. Hij is blind voor geestelijke zaken. Het plezier van de wereld heeft als gevolg dat God wordt vergeten of zelfs wordt verworpen.

De voorgaande waarnemingen over verdriet vanwege de dood en over blijdschap die het verdriet ontkent, betekenen in feite een *'bestrafing van een wijze'* (vers 5). De wijs geworden Prediker heeft doorgegeven waar het in het leven werkelijk om draait en dat is om de dood. Als we naar zijn woorden luisteren en die ter harte nemen, zal ons dat veel voordeel opleveren. Het is beter dat we onszelf nu vernederen en met ons hart in het *'klaaghuis'* gaan om op termijn verhoogd te worden, dan andersom.

Willen we ernst maken met Gods plan in ons leven, dan moeten we omgang met wijze mensen zoeken die ons willen helpen ons leven op de meest waardevolle manier te leven. Zij kunnen niet al ons verdriet wegnemen en ook niet al onze vragen en problemen oplossen, maar ze kunnen ons wel aanwijzingen geven hoe we ermee om moeten gaan.

Luisteren naar het lied van de dwazen gebeurt om het verdriet en de dood te overschreeuwen. De dwaas spreekt niet over zulke droefgeestige dingen, en als hij er al over spreekt, is dat om er de spot mee te drijven. De komedianten kunnen wel een ogenblik verstrooiing en lachen bieden om het verdriet even te vergeten, maar hun gepraat slaat nergens op en geeft geen enkele steun voor het leven.

Wat dwazen te bieden hebben, is als dorens die branden: je hoort een moment knetterend lawaai, je ziet even vuur en je voelt een vlaag warmte, maar het is allemaal uiterst kortstondig (vers 6). Het vuur laait een paar seconden op en is weer uit. Het knetteren van de dorens heeft geen enkel effect op de kookpot die erboven hangt. Het is dwaasheid te denken dat die pot aan de kook raakt, want daar is goed en langdurig brandend vuur voor nodig. Van dorens wordt de pot niet eens warm.

Zo is het met het lachen van de dwaas. Het is hevig en kort en sterft snel weg, zonder enige indruk na te laten. Wie meent met schaterlachen de dood op een afstand te kunnen houden, is echt dwaas. De Prediker concludeert dat het lachen van de dwaas *'vluchtig'*, leeg, zonder gevolg is.

Hoeveel mensen zijn er niet die als dwaas betiteld moeten worden omdat ze hoofdzakelijk dingen najagen die alleen wat uiterlijk gelach opleveren, terwijl ze voor de wezenlijke dingen van het leven blind zijn.

De mens is een slechte beoordelaar van wat werkelijke en blijvende waarde heeft.

WIJSHEID GODS OM OP TE VOEDEN

LESSEN UIT MARKUS 9 EN 10 - DEEL 3

Peter Cuijpers

(3) Markus 9:33-37

De discipelen hadden onder elkaar woorden gehad wie van hen de grootste was. De Heere ging zitten en gaf aanschouwelijk onderwijs: *'Hij nam een kind en plaatste het in hun midden; en Hij nam het in Zijn armen en zei tot hen: Wie één van zulke kinderen ontvangt in Mijn naam, ontvangt Mij; en wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem die Mij heeft gezonden.'*

Twaalf volwassen mannen die onderweg met elkaar kibbelden wie van hen wel de grootste was. Nu richten we de schijnwerper even op het gekibbel van volwassenen in het bijzijn van kinderen. Hoe vaak komt het niet voor dat ouders in het bijzijn van hun kinderen ruziën of mopperen over broeders/zusters of zaken die zich in de kerk afspelen? Ze zitten nog maar amper in de auto of het gemopper of gekibbel begint al: *'Wat een waardeloze preek vandaag, ik viel bijna in slaap.'* *'Maar dan het muzikteam: Over valse noten gesproken...'*; enz.

Een goed of een slecht voorbeeld voor de kinderen? Ik denk dat we het er wel over eens zijn dat dit niet goed is. Bespreek dit soort zaken dan ook niet in het bijzijn van de kinderen. Doen we dit wel? Dan hoeven we toch niet vreemd op te kijken dat onze kinderen een negatief beeld krijgen van de kerk en alles wat zich daarin afsleept. 'Adieu God'!

(4) Markus 9:42

Gelovigen 'nemen' geen kinderen, maar *krijgen* kinderen. Kinderen zijn een geschenk van God. In dit vers maakt de Heere Jezus duidelijk hoe kostbaar kinderen zijn in de ogen van God. Hij zegt: *'En wie één van de kleinen die in Mij geloven, een aanleiding tot vallen is, het zou beter voor hem zijn als een molensteen om zijn hals gedaan en hij in de zee geworpen wordt.'*

Of we 'de kleinen' die in Hem geloven nu letterlijk moeten opvatten of als jonge gelovigen moeten zien, in beide gevallen doet dit niets af van de ernstige waarschuwing van de Heere Jezus. Er zijn tal van voorbeelden te noemen die een aanleiding zijn geweest, waardoor kinderen zijn gevallen. Beter uitgedrukt: Waardoor ze van het geloof zijn afgevallen. Eén voorbeeld hebben we hierboven al benoemd: in het bijzijn van de kinderen vooral blijven ruziën, mopperen en negatief praten over broeders/zusters en zaken die zich in de kerk afspelen. Een ander voorbeeld is dat we ons thuis heel anders gedragen dan in de kerk. De Bijbel noemt dit huichelarij. Kinderen prikken daar heel snel doorheen. De boodschap is duidelijk. De waarschuwing van de Heere Jezus is zo ernstig dat we ons als ouders in dit opzicht hebben te onderzoeken; het gaat immers om het zielenheil van onze kinderen!

Lees in dit licht de tweede overdenking in Markus 9:14-29 nog eens rustig door. De Heer vroeg aan de vader: *'Hoe lang is het al dat hem dit overkomt? Wanneer is het fout gegaan?'* Antwoord: *'Van zijn jeugd af'* (21-22). Laten we de waarschuwing van de Heere Jezus dan ook ter harte nemen, voordat de 'kleinen' op een leeftijd komen dat ze onhandelbaar zijn en het misschien te laat is!

(5) Markus 10:13-16

Hier zien we dat kinderen bij de Heere Jezus worden gebracht, opdat Hij ze zou aanraken. De discipelen echter verhinderden dit. Bij punt 4 hebben we overdacht hoe kostbaar kleine kinderen zijn in de ogen van God. Ouders hadden in die tijd de gewoonte om hun kinderen bij vermaarde rabbi's te brengen om ze de handen op te laten leggen en om een zegen te vragen. Wat het motief van de discipelen ook is geweest om dit te verhinderen, de Heer nam het hun zeer kwalijk. Stel je voor, ouders die hun kinderen bij de Heere Jezus willen brengen en dan op een aantal volwassen mannen stuiten die hun de weg versperren en bestraffend toespreken!

De Heer ontgaat echter niets. Hij zag dit en nam het Zijn discipelen kwalijk. De Heere Jezus heeft gezegd: *'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen'* (Joh. 6:37). Jezus stuurt nooit iemand weg die tot Hem komt. Of dit nu een vertwijfelde vader is die zijn zoon of dochter bij Hem brengt, een prostituee, een drugsverslaafde, een alcoholist... of kleine kinderen. Hoe ernstig is het als wij mensen die de Heere Jezus zoeken en/of bij Hem worden gebracht, verhinderen om tot Hem te komen. Het is juist onze taak als discipelen van de Heere Jezus om mensen bij Hem te brengen. En gelovige ouders kunnen er niet vroeg genoeg mee beginnen om hun kleintjes toe te vertrouwen aan de liefdevolle en zegenende armen van de Heere Jezus (vs. 16).